

ustrašili. Poškropili so ga z blagoslovljeno vodo, in vrag je naenkrat izginil. Potem so kopali še bolj pogumno. Že so bili pri sodih. Cekini so se jim svetlikali in bliskali tako zapeljivo, da so se jeli Ločani kesati dane obljube. Prelomili so obljubo, da ne dajo nič svetemu Florijanu — in zaklad jim je izginil.

Ko so pa zvedeli Ljubljanci, da niso Ločani dobili zaklada, so se pa podali oni na delo. Vzeli so s seboj lopate, pozabili pa na blagoslovljeno vodo. Pogumno so pričeli kopati. Ko so prikopali do srede, se jim je prikazal vrag v podobi zelenega psa. Na vso moč je začel žvižgati in tuliti. Ljubljanci so se pa prestrašili, pometali lopate v stran in zbežali domov.

Od tistega časa si pa ne upa nihče več kopati zaklada v zlati jami. Treba bo čakati, da bodo prišli po zaklad ljudje, ki bolj drže dano besedo kakor Ločani, in ki so bolj pogumni in manj pozabljivi kakor Ljubljanci. Ali, doklej jih bo treba čakati — ?

Lucijan († Murn-Aleksandrov):

Jesenska pesem.

Oj ptičice, ve drobne ptičice,
že greste res od tod?
Se po vaséh, doléh pripravljate
za dolgo, dolgo pot
od tukaj proč, drugam,
da v solčnih žarkih kopljete
se kje na jugu tam,
ko pride zima k nam?

Oj ptičice, ve drobne ptičice,
jaz sam naj bodem tu,
ko dan za dnevom mi izginjate
na jug dol brez sledu,
kjer mirta se smeji,
kjer vetrič, vas poljubujoč,
med palmami hiti,
popotnika hladi?

Oj ptičice, ve drobne ptičice,
kdo pa bo méni pel,
ko po gozdovih utihlih hodil bom,
kjer sédel — vas vesel —
na mah sem pod drevo?
In naj brez vas, pozimski čas
hudo mi dvakrat bo
in tisočkrat težkó?

